

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/271/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312210437
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6312210437.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa BL Telecom debt, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 45 535 108, právne zastúpeného SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711 proti odporkyni H. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX, P., toho času na neznámom mieste, zastúpenej opatrovníkom Mgr. Petrom Zelenčíkom, súdnym tajomníkom Okresného súdu Brezno, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie so sídlom J. Bánika 2009/2, Zvolen, IČO: 42 305 675, právne zastúpeného JUDr. Viliamom Glézlom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Nemčianska 25, Banská Bystrica, v konaní o zaplatenie 78,- € s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 4C/124/2013-106 zo dňa 19. 01. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania z r u š u j e a v tomto rozsahu vec vracia na ďalšie konanie.

Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 78 € s príslušenstvom titulom plnenia zo zmluvy o pripojení, uzavretej dňa 01. 04. 2009 vrátane dodatku k zmluve o pripojení zo dňa 01.04.2009.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p.. Pre účely určenia pomeru úspechu medzi účastníkmi súd vyčíslil uplatňovanú pohľadávku navrhovateľa ku dňu podania návrhu 16. 11. 2012. Navrhovateľ požadoval zaplatiť istinu 248,95 € spolu s príslušenstvom, ktorý po vyčíslení ku dňu podania návrhu predstavoval sumu 62,85 €. Navrhovateľovi bol predmetným rozhodnutím priznaný voči odporkyni nárok spočívajúci v istine vo výške 78 € spolu s úrokom z omeškania, ktorý po vyčíslení ku dňu podania návrhu predstavuje sumu 19,69 €. Uviedol, že z uplatnenej celkovej sumy 311,80 € (do podania návrhu) bolo navrhovateľovi priznaných 97,69 €. Navrhovateľov úspech predstavoval v percentuálnom vyčíslení 31,33 % a neúspech 68,67 %. Naopak, úspech odporkyne ako aj vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní predstavoval 68,87 %. Po odrátaní neúspechu odporkyne, ako aj vedľajšieho účastníka v konaní od ich úspechu, majú títo účastníci nárok podľa okresného súdu na náhradu trov konania v rozsahu 37,34 %. S ohľadom na úspech navrhovateľa len v malej časti uplatneného nároku, ako aj na čiastočný úspech odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, ktorý žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť, súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá O. s. p.) odvolanie vedľajší účastník, a to v rozsahu výroku o trovách konania. Má za to, že rozhodnutie okresného súdu v tomto rozsahu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd síce správne uviedol, že úspech odporkyne a vedľajšieho účastníka na jej strane predstavuje v konaní 68,67% , v

dôsledku čoho majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,34 %. Napriek tomu však okresný súd bez akéhokoľvek odôvodnenia vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo. K uvedenému uviedol, že len v prípade, ak je pomer úspechu a neúspechu účastníkov približne rovnaký (50% alebo blízky tomuto pomeru) môže súd rozhodnúť o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu právo. Inak vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí tak, že pomer rozdelenia trov konania zodpovedá pomeru víťazstva účastníka vo veci samej, zníženého o pomernú časť jeho neúspechu. V tejto súvislosti poukázal na komentár k Občianskemu súdnemu poriadku I. diel, druhé vydanie Praha C.H. Beck 2012, str. 513, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo 215/2010, 1MCdo 1/2004. Zdôraznil, že rozdiel úspechu jednotlivých účastníkov predstavuje 37,34 % v prospech odporkyne a vedľajšieho účastníka na jej strane, čo rozhodne nepredstavuje približne rovnaký úspech v konaní účastníkov konania, ale naopak, odôvodňuje priznanie minimálne 37,34% vynaložených trov konania vedľajšiemu účastníkovi, čo nakoniec konštatoval aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z uvedeného preto nie je zrejmé, z akého dôvodu mu tento nárok nebol priznaný a rozhodnutie okresného súdu v tejto časti považuje za nekonzistentné, vnútorne rozporné a vzájomne sa vylučujúce. Tento nedostatok spôsobuje, že zo strany okresného súdu došlo k takému postupu, ktorý predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom vedľajšieho účastníka, nakoľko nie je úlohou vedľajšieho účastníka domýšľať si dôvody, na ktorých bolo súdne rozhodnutie založené, ale naopak, je povinnosťou súdu odôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby nevznikali žiadne pochybnosti o tom, na základe akých skutkových zistení, právneho posúdenia a z akých dôvodov bolo to- ktoré rozhodnutie súdu vydané. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil v tomto rozsahu na ďalšie konanie.

Podanie navrhovateľa doručené Okresnému súdu Brezno dňa 13. 03. 2015 označené ako vyjadrenie navrhovateľa bolo stanoviskom navrhovateľa k vyjadreniu vedľajšieho účastníka, neobsahovalo tvrdenia vo vzťahu k dôvodom odvolania. Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne (výrok v poradí II.) podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo zvyšku, teda vo výroku, ktorým okresný súd uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 78 € s príslušenstvom (výrok v poradí I.), a vo výroku o náhrade trov konania navrhovateľa a odporkyne, zostáva rozsudok okresného súdu podľa § 206 ods. 2,3 O. s. p. nedotknutý.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa ústavné kritériá vyplývajúce preň z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozhodnutie súdu musí dať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah povinnosti rozhodnutie riadne odôvodniť sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle všetkých okolností každej veci.

Občiansky súdny poriadok minimálne kritériá pre odôvodnenie rozsudku stanovuje v § 157 ods. 2, podľa ktorého ustanovenia súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Pokiaľ sa jedná o uznesenie, zákon sa o obsahových náležitostiach jeho odôvodnenia nezmieňuje, keď v § 169 ods. 1 O. s. p. len pomerne stroho konštatuje, že odôvodnenie sa uvedie v písomnom vyhotovení uznesenia, a v odseku 2 prvá veta tohto ustanovenia stanovuje, ktoré uznesenia odôvodnenie obsahovať nemusia. Z dôvodu absencie komplexnejšej právnej úpravy, je pri posudzovaní

obsahových náležitostí odôvodnenia uznesenia primerane potrebné postupovať podľa § 167 ods. 2 O. s. p. a citované ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. (týkajúce sa povinnosti súdov odôvodniť svoje rozhodnutia) treba z hľadiska čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, ods. 26) vykladať a uplatňovať tak, že aj uznesenie musí vo svojom odôvodnení obsahovať dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých bolo založené. Teda aj v rámci uznesenia je potrebné, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné.

Podľa názoru odvolacieho súdu však predmetné rozhodnutie okresného súdu vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka uvedené atribúty nespĺňa.

Podľa § 142 ods. 2 O. s. p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Vyššie uvedené ustanovenie zotrúva na zásade zodpovednosti za úspech v konaní a stanovuje, že v prípade čiastočného úspechu v konaní účastníci konania majú právo na pomernú náhradu trov konania v závislosti od pomeru úspechu. Okresný súd postupoval vecne správne, ak po odrátaní neúspechu odporkyne ako aj vedľajšieho účastníka v konaní od ich úspechu (68,67% - 31,33 %), skonštatoval, že títo majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,34 %. S uvedeným právnym záverom sa odvolací súd stotožňuje. Následne však nie je zrejmé, na základe akých skutkových zistení, právneho posúdenia, resp. z akých dôvodov následne okresný súd uviedol, že „S ohľadom na úspech navrhovateľa len v malej časti uplatneného nároku, ako aj na čiastočný úspech odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, ktorý žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal“. V tejto časti je však rozhodnutie okresného súdu vnútorne rozporné a vzájomne sa vylučujúce, ak napriek tomu, že okresný súd konštatoval, že odporkyne a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,34%, v tomto rozsahu náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi nepriznal. Odvolací súd považuje preto odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne za dôvodné. Nie je úlohou účastníka konania „domýšľať“ si dôvody, na ktorých bolo súdne rozhodnutie založené, ale naopak, je povinnosťou konajúceho súdu odôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby nevznikali žiadne pochybnosti o tom, na základe akých skutkových zistení, právneho posúdenia a z akých dôvodov bolo jeho rozhodnutie vydané.

Odvolací súd zdôrazňuje, že len v prípade, ak pomer úspechu je v zásade rovnovážny, súd môže rozhodnúť, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak však pomer úspechu u odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne predstavuje 37,34% nie je možné konštatovať, že ide o pomer rovnovážny. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť, aké právne úvahy ho v otázke trov konania viedli k právnemu záveru, ktorý je v rozpore s prima facie významom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, na ktoré sa okresný súd sám odvolal (nález Ústavného súdu SR z 23. 08. 2006 sp. zn. III. ÚS 53/06).

Na záver odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 19/2010, v ktorom je jasne deklarované, že ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p. náhrada trov pomerne rozdelená. „To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch účastníkov (oboch strán) vo veci a od úspechu účastníka (víťaznej strany) odpočítať jeho neúspech (t. j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má účastník právo, aby mu druhý účastník (druhá strana) nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhému účastníkovi je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo“.

V preskúmvanej veci sa však okresný súd vyššie uvedenými výkladovými hľadiskami neriadil a z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je možné zistiť, na základe akých úvah došiel k rozhodnutiu, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Ak teda okresný súd v odôvodnení svojho výroku o trovách konania postupoval bez toho, aby účastníkom konania vysvetlil a dal odpoveď na otázku akým spôsobom, na základe čoho, aké myšlienkové postupy a hodnotiace úvahy uplatnil pri rozhodovaní o trovách konania, ktoré nepriznal žiadnemu účastníkovi, je nutné konštatovať, že ide o

odôvodnenie nedostatočné, ktoré zároveň robí rozhodnutie v inštančnom postupe nepreskúmateľným pre jeho neurčitosť.

Vzhľadom na vyššie uvedené neostávalo odvolaciemu súdu iné, len rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. zrušiť a vec vrátiť v tomto rozsahu okresnému súdu na ďalšie konanie.

Úlohou okresného súdu bude po zrušení a vrátení veci opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, ak aj odvolací súd konštatuje, že mu vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,34%, a uvedené rozhodnutie i náležite odôvodniť.

Ak bolo rozhodnutie okresného súdu zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie, okresný súd rozhodne i o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.